

Renunțarea la drepturile proprii

Neemia 5.14-19

David R. Reid

© SoundWords, Online începând de la: 28.03.2019, Actualizat: 28.03.2019

© SoundWords 2000–2020. Toate drepturile rezervate.

Toate articolele sunt prevăzute pentru folosirea exclusiv personală. Ele pot fi distribuite și fără cererea permisului de distribuire. Sunt interzise orice forme de multiplicare în scopuri comerciale. Publicarea pe alte pagini de internet este permisă numai cu acceptul redacției noastre.

Versete călăuzitoare: Neemia 5.14-19

Neemia 5.14-19: ... din ziua în care m-a pus să fiu guvernator al lor, ... eu și frații mei n-am mâncat pâine de guvernator. Dar guvernatorii dinainte, ..., împovărau poporul și luau de la ei pâine și vin, în afară de cei patruzeci de sicli de argint; ... Dar eu n-am făcut așa, pentru că mă temeam de Dumnezeu. Și m-am ținut de lucrarea zidului acestuia ... n-am cerut pâinea de guvernator, pentru că lucrarea apăsa greu asupra poporului acestuia.

Să recunoști ce este necesar

În anul 539 înainte de Hristos împăratul Cyrus al Persiei a dat o poruncă care permitea iudeilor din Babilon să se reîntoarcă în patria lor și să reconstruiască Templul lor. Iudeii erau captivi în Babilon începând din anul 586 înainte de Hristos, când Nebucadnețar a cucerit imperiul iudaic și a distrus Templul minunat, pe care Solomon l-a construit în Ierusalim. După ce Cyrus a dat permisiunea de reîntoarcere din captivitate, aproximativ cincizeci de mii de iudei s-au reîntors în anul 538 înainte de Hristos în țara lor. Ei au reconstruit Templul în aproximativ douăzeci de ani, însă zidul din jurul Ierusalimului zăcea încă în dărâmături. Citim în cartea Ezra că unele demarări de reconstruire a zidului au avut loc deja înainte de timpul lui Neemia, însă acestea erau lipsite de putere și insuficiente. Rezultatele din cartea Neemia au avut loc aproape o sută de ani mai târziu, după ce prima grupă de iudei venise la Ierusalim.

Neemia locuia în Susa, o capitală persană, și era un urmaș al iudeilor care au fost duși în captivitate cu aproximativ o sută cincizeci de ani în urmă. El avea o poziție de invidiat ca paharnic al împăratului Persiei Artaxerxes. Un paharnic nu era un slujitor neînsemnat, care servea împăratului numai băuturile; el era un sfătuitor de încredere de rang înalt și avea răspunderea, ca băuturile împăratului să nu fie otrăvite, ceea ce ar fi fost un drum ușor pentru înlăturarea unui împărat nesupravegheat. Când Neemia a primit informația, că zidurile din jurul Ierusalimului erau încă dărâmături și cetatea sfântă era total deschisă atacurilor vrăjmașe, el s-a îngrijorat foarte mult. După multă rugăciune s-a folosit de ocazia pe care Domnul i-a dat-o, și a cerut permisiunea de la împărat să se reîntoarcă la Ierusalim și să reconstruiască zidurile cetății.

Ca răspuns minunat la rugăciune și ca semn al intervenției divine i s-a dat aprobarea. Pe lângă aceasta împăratul l-a făcut guvernator și i-a dat bani și echipament ca să facă lucrarea. Neemia s-a reîntors în jurul anului 445 înainte de Hristos la Ierusalim și după ce a inspectat zidurile dărâmate a încurajat și organizat pe locuitorii fricoși și trândavi să se scoale și să zidească. Locuitorii Ierusalimului au dat ascultare chemării și cu hotărâre de neclintit și muncă grea au putut termina lucrarea de reconstruire în numai 52 de zile; un rezultat uimitor. Părți din zidul lui Neemia se pot vedea și astăzi în săpăturile arheologice la vechea cetate a lui David.

Construirea zidului

În cartea Neemia găsim învățături pentru noi referitoare la construcția zidului spiritual. Odinioară zidurile protejau cetățile de vrăjmași și dădeau siguranță locuitorilor să-și alcătuiască viața și să-și crească familiile. Așa cum Dumnezeu a dorit să vadă cetatea Templului Său bine apărată înapoia zidurilor puternice și sigure, la fel El dorește să vadă

astăzi templul Duhului Sfânt înconjurat și protejat cu ziduri spirituale tari. Fiecare credincios astăzi este un templu al Duhului Sfânt. Vedem astfel că este importantă construirea spirituală a zidului, atât la nivel personal cât și comun (adunarea/biserica locală). Construirea zidurilor spirituale tari ar trebui să ocupe un loc deosebit – pentru fiecare credincios, pentru familia creștină, pentru adunarea/biserica locală și pentru biserică în general. Asemenea poporului din timpul lui Neemia sunt și astăzi mulți prea mulți creștini mulțumiți să locuiască în interiorul zidurilor spirituale distruse.

Satan, vrăjmașul sufletelor noastre, face desigur totul, ca să ne rețină de la construirea zidurilor spirituale tari și să ne facă să fim mulțumiți cu locuirea în nesiguranță spirituală. Satan nu iubește nici o adunare/biserică, în care se învață cu băgare de seamă Cuvântul lui Dumnezeu curat și în care este ascultare și în care se poartă grijă de turmă. Satan nu dorește să vadă creștini care cunosc suficient de bine Cuvântul lui Dumnezeu, ca să observe rătăcirile doctrine și să le respingă și să vadă și să evite ademenirile subtile la păcat. El nu dorește să vadă creștini demni de încredere, cu ziduri spirituale puternice, care luptă pentru credință și care se împotrivesc ispitei. El nu dorește să vadă nici o familie creștină, în care copiii sunt apărați împotriva răului și unde Cuvântul lui Dumnezeu este prezentat permanent și învățat cu grijă. Toate tacticile diferite ale lui satan pentru a rupe zidurile noastre spirituale le vedem în cartea Neemia în eforturile vrăjmașilor lui Israel de a împiedica progresul în reconstruirea zidului. Și toate reacțiile lui Neemia, de a birui împotrivirea, sunt principii biblice pentru biruirea împotrivirii lui satan la construirea zidului spiritual. Deci construirea zidului spiritual tare este tema principală a cărții Neemia, și sunt multe învățături, care se trag din acest domeniu.

Călăuzirea poporului

Din cartea Neemia învățăm o mulțime de lucruri referitoare la conducerea spirituală. Ea este o carte deosebită, ca să învățăm ceva despre principiile biblice ale conducerii creștine, și aceste principii sunt importante pentru toți credincioșii, nu numai pentru aceia care sunt într-o poziție de conducere.

Neemia era un om cu pricepere; el a văzut că acolo trebuia făcută o lucrare, și în loc să caute pe cineva care putea să facă această lucrare, el însuși a devenit activ și a privit spre puterea lui Dumnezeu și la îndrumările Lui. Fiecare creștin poate vedea lucrul, care ar trebui făcut și poate deveni activ, așa cum a făcut Neemia. Pe parcursul cărții vedem că Neemia a putut să conducă și pe alții să facă voia lui Dumnezeu. Prin exemplul personal, încurajare și muștrare Neemia era în stare să impulsioneze poporul să se ridice și să construiască zidul. De aceea Neemia este un exemplu model pentru un conducător spiritual, un conducător plăcut lui Dumnezeu, pe care poporul l-a urmat de bună voie. În Neemia 5 vedem unul din primele principii pentru conducerea creștină. Un conducător trebuie să dea permanent și în toate situațiile exemplu, și sub aspectul că trebuie să renunțe la drepturile proprii. Neemia a făcut exact așa.

Ca guvernator al provinciei Iuda, înzestrat cu autoritate de la împăratul Persiei, ar fi putut cere impozite însemnate de la popor și din acesta putea lua o parte mare pentru el. În afară de aceasta ar fi putut trăi în lux și conduce proiectul construirii zidului, fără să-și murdărească mâinile. În cele din urmă ar fi putut manipula proiectul în favoarea lui și să-și facă un nume,

chiar și prin aceea că lăsa să se graveze numele lui în pietrele zidului. Neemia nu a făcut nimic din toate acestea. El nu a luat impozit, nu „s-a așezat în fotoliu” și a citit „păpușile dansează”, fără ca el însuși să nu lucreze la zid. Și atunci când a muștrat pe cei bogați, care au înșelat în mod egoist pe săraci, atunci nu a făcut-o fără să ajute în mod dezinteresat pe cei cu mai puțină fericire, și chiar din propriul buzunar. Neemia a renunțat la drepturile proprii, deoarece el nu urmărea să-și facă un nume, ci să glorifice pe Dumnezeu. Nu trebuie să ne mirăm, că Dumnezeu a putut să-l folosească.

Să glorifici pe Dumnezeu

Și noi putem glorifica pe Dumnezeu, prin aceea că noi probabil mergem „încă o milă de loc” și renunțăm la drepturile personale. Dacă ne aflăm într-o poziție subordonată și în mod egoist nu ne putem crea un avantaj din situația respectivă, și nici atunci chiar când am vrea, aproape că nu avem alternativă, decât să renunțăm la drepturile proprii. Însă noi glorificăm pe Dumnezeu, dacă suntem într-o poziție de putere și autoritate, în care ușor pe cheltuiala altora ne-am crea un avantaj spre câștig sau prestigiu, dar totuși ne decidem să subordonăm interesele proprii spre binele pentru lucrarea Împărăției lui Dumnezeu. Renunțarea la drepturile noastre ar putea să ne coste poziția, timp și bani și aceasta nici nu este bine primită de aceia cărora vrem să le ajutăm. Nu aștepta mulțumire de la oameni și nici măcar răsplătire în viața aceasta. Este desigur frumos dacă avem parte de acestea, însă de cele mai multe ori nu este așa. Este asemenea speranței într-o premie anuală, „probabil anul viitor”. Noi ar trebui să facem ce a făcut Neemia la sfârșitul capitolului 5, ceea ce am citat la începutul acestui articol; ar trebui să punem mulțumirea sau răsplătirea în mâna Domnului: „Adu-Ți aminte de mine, Dumnezeul meu, spre bine, de tot ce am făcut pentru poporul acesta!” (Neemia 5.19).

Să renunți la drepturile proprii nu este principiul biblic pe care îl pot realiza numai conducătorii creștini, ci este un principiu pentru toți credincioșii. Cei mai mulți dintre noi au de renunțat la mult mai puțin decât Neemia, atunci când el a renunțat la drepturile personale, ca să slujească lui Dumnezeu și poporului Său. Domnul așteaptă de la noi, ca noi să renunțăm la drepturile noastre în toate domeniile vieții noastre. Ar trebui să citim Filipeni 2.3-5 (vezi mai jos) și să ne punem singuri unele întrebări. Glorific eu pe Dumnezeu, dacă în adunare/biserică renunț la mine însumi în interesele altora, dar de exemplu acasă sunt egoist și cer permanent? Câtă onoare primește Dumnezeu, dacă eu slujesc și dau prioritate altora în adunare/biserică, dar nu renunț la mine însumi când este vorba de interesele angajaților mei sau ai membrilor familiei mele? Să renunțăm la drepturile noastre acasă este probabil cel mai greu decât orice, căci acolo cad toate măștile și acolo este cel mai ușor să oblige pe alții și să ceri drepturile proprii. Noi trebuie să tratăm pe alții în toate domeniile vieții noastre cu dragoste și respect.

Desigur exemplul cel mai mare în renunțarea la drepturile proprii este Domnul Isus. Citește Filipeni 2.5-11 și gândește-te la cât de mult a cedat El, atunci când a renunțat la drepturile Lui, ca să devină Om și să ia asupra Sa pedeapsa pentru păcatele mele și pentru păcatele tale. Ca urmași ai Lui ar trebui să lucrăm activ și să dezvoltăm însușirile Lui omenești în slujba pentru alții. Ar trebui să fim gata să lăsăm la o parte drepturile personale, avantajele noastre minore și ambițiile noastre egoiste, și în loc de acestea să fim gata să slujim altora în toate domeniile.

Să renunțăm la drepturile noastre și să glorificăm pe Dumnezeu!

**„Nu faceți nimic din duh de partidă sau glorie deșartă, ci, în smerenie, unul considerându-l pe altul mai presus de sine însuși, nu privind fiecare la ale lui, ci fiecare și la cele altora. Să aveți în voi acest gând, care era și în Hristos Isus”
(Filipeni 2.3-5).**

Tradus de la: [Auf die eigenen Rechte verzichten](#)

Titlul original: „Denying Our Rights“

Sursa: www.growingchristians.org

Traducere: Ion Simionescu